

Profetian Henki: Johtaminen ja opettaminen

Habakukin kaksi taulua

Jeff Pippenger

2012-10-15

हबक्कूक की दो पटियाँ 95 में से 3

Johdanto: Habakukin kahden taulun perustus

Tämän sarjan nimi on Habakukin kaksi taulua. Tähän mennessä olemme ottaneet vuoden 1843 ja 1850 tauluista tiettyjä totuuksia, emme puolustaaksemme niitä tässä vaiheessa raamatullisesti, vaan osoittaaksemme, että Ellen White hyväksyy nämä totuudet. Väitteemme on, että jos hylkääte nämä perustavanlaatuiset totuudet, hylkääte samalla Profetian Hengen. Haluamme saattaa tämän ensin pöytäkirjaan.

Katsaus milleriittien historiaan ja keskiyön huutoon

Ensimmäisessä esityksessämme hahmottelimme milleriittien historian, tienviitat vuosista 1798–1844. Viimeisimmässä esityksessämme tarkastelimme lähemmin historiaa viipymisen ajasta oven sulkeutumiseen 22. lokakuuta 1844 asti ja tunnistimme tuon ajan keskiyön huudoksi. Keskiyön huuto astui historiaan Exeterin leirikokouksessa 12.–17. elokuuta 1844 ja jatkui 22. lokakuuta 1844 asti. Viipymisen aika, joka alkoi maaliskuussa 1844, on osa keskiyön huutoa ja sitä puhdistusprosessia, joka valmisti kansan julistamaan sen sanomaa.

Toivoimme eilen voivamme vahvistaa tämän teidän sydämiinne ja mieleenne. Kaikki Jumalan Sanassa olevat viivytyksen aikoja koskevat kuvaukset puhuvat maailman lopusta. Ellen White sanoo kommentoidessaan 1. Korinttolaiskirjeen 10:11:tä: ”Jokainen muinaisista profeetoista puhui enemmän meidän ajastamme kuin niistä päivistä, joissa he elivät.” 1. Korinttolaiskirje 10:11 kuuluu: ”Mutta nämä kaikki tapahtuivat heille esikuviksi, ja ne ovat kirjoitetut varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” Milleriittien historia on historiaa siitä, mitä tulee tapahtumaan maailman lopussa. Kaikki nämä raamatulliset kertomukset viivytyksen ajasta ja siitä, mitä sitä seuraa, havainnollistavat sitä, mitä tapahtuisi milleriittien viivytyksen aikana ja Keskiyön huudossa. Meidän täytyy ymmärtää nämä asiat, koska historia on toistuva.

2520: Ellen Whiten vahvistus

Olemme käsitelleet näiden kaavioiden ensimmäistä aihetta, vaikka emme olekaan maininneet sitä paljon. Ensimmäinen oppi, jonka tahdomme osoittaa Ellen Whiten selvästi tukevan, on 2520. Kaksi ensimmäistä esitystä oli tarkoitettu johdattamaan meidät tähän. Huomenaamalla alamme tarkastella tämän kaavion jokapäiväistä palvelusta.

Herran johdatuksen ja opetuksen muistaminen

Aloittakaamme teoksesta Life Sketches, sivu 196: ”Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi jos unohtamme tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Ainoa asia, jota kristityn tulee tulevaisuuden suhteen pelätä, on se, että hän putoaa tieltä ja joutuu kadotukseen. Se, mitä tulee pelätä, on se, ettei saavuta iankaikkista elämää. Tässä sisar White sanoo, ettei meillä ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen paitsi kahta asiaa. Tämä on adventismin profetian hengessä yleisesti tunnettu kohta, mutta harvoin kuulee kenenkään selittävän tarkemmin, mihin johtamiseen ja mihin opetuksiin hän viittaa.

Me osoitamme, että se johdatus, johon hän viittaa, on Keskiyön huudon historia. Keskiyön huudon historiassa Kristus johti viivytyksen aikana, Keskiyön huudon saapumisessa ja julistamisessa sekä oven sulkeutumisessa 22. lokakuuta 1844. Hän suunnitteli tuon historian synnyttämään kansan, joka voisi uskon kautta astua Hänen kanssaan kaikkeinpyhimpään. Meidän tulisi peläten varoa unohtamasta tuota erityistä historiaa sekä Hänen opetuksiaan.

Osoitamme, että oli olemassa erityinen opetus, joka synnytti Keskiyön huudon. Tuo opetus ei ollut Osmanien valtakunnan romahdus 11. elokuuta 1840 eikä oppi kuolleiden tilasta, joka tuli esiin Toisen enkelin sanoman historiassa milleriläisessä historiassa. Se oli milleriläisessä historiassa esiintynyt erityinen opetus, joka synnytti Keskiyön huudon, siinä missä Herra johti, eikä meillä ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi että unohtaisimme Hänen johtonsa ja Hänen opetuksensa.

Ehdotamme, että sekä Hänen johdatuksensa että Hänen opetuksensa vertauskuva on Keskiyön huuto. Lukekaamme tämä katkelma Ellen Whiten ensimmäisestä näystä uudelleen:

Tätä polkua pitkin adventtikansa kulki kohti kaupunkia, joka oli polun toisessa päässä. Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli kertoi minulle olevan keskiyön huudon. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, etteivät he kompastuisi. Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään johdattaen heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian jotkut väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana, ja he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aikaisemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkastetun oikean käsivartensa, ja Hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka liikkui adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ”Halleluja!” Toiset taas kielsivät uhkarohkeasti takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johdattanut heitä näin pitkälle.

He kieltävät keskiyön huudon, ja yhteydessä keskiyön huutoon he väittävät, ettei Herra johtanut heitä keskiyön huudossa. He kieltävät Jumalan johdatuksen keskiyön huudossa.

Heidän takanaan oleva valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat määränpänsä ja Jeesuksen näkyvistään ja putosivat polulta alas alla olevaan pimeään ja jumalattomaan maailmaan.

Keskiyön huuto asiayhteydessään

हम 2520 पर वचिार करने से पहले उसके संदर्भ में रखने हेतु मध्यरात्रि की पुकार के इतिहास को एक बार फरि देखेगे।

Suuresta taistelusta, sivut 391–395: ”Kun aika, jolloin Herran tulemista oli ensi kerran odotettu, keväällä 1844, oli kulunut” — tämä on viivytyksen aika, ensimmäinen pettymys — ”ne, jotka olivat uskossa odottaneet Hänen ilmestymistään, joutuivat joksikin aikaa epäilyksen ja epätietoisuuden valtaan. Vaikka maailma piti heitä perin pohjin kukistettuina ja osoitetusti harhakuvitelmaa vaalineina, heidän lohdutuksensa lähde oli yhä Jumalan sana. Monet jatkoivat Raamatun tutkimista, tarkastelivat uudelleen uskonsa todisteita ja tutkivat huolellisesti profetioita saadakseen lisää valoa.”

Jos monet tekivät näin, se merkitsee, että oli myös joitakuita, jotka eivät tehneet. Siinä ei sanota ”he”; siinä sanotaan ”monet” — tässä on kaksi ryhmää.

Raamatun todistus heidän kantansa tueksi näytti selvältä ja ratkaisevalta. Erehtymättömät merkit viittasivat siihen, että Kristuksen tulemus oli lähellä. Herran erityinen siunaus, sekä syntisten kääntymisessä että hengellisen elämän elpymisessä kristittyjen keskuudessa, oli todistanut, että sanoma oli taivaasta. Ja vaikka uskovat eivät kyenneet selittämään pettymystään, he tunsivat varmuuden siitä, että Jumala oli johtanut heitä heidän menneessä kokemuksessaan.

Niihin profetioihin, joiden he olivat katsoneet viittaavan toisen tulemuksen aikaan, sisältyi heidän epävarmuuden ja jännityksen tilaansa erityisesti sovitettua opetusta, joka rohkaisi heitä odottamaan kärsivällisesti uskossa, että se, mikä nyt oli heidän ymmärrykselleen hämärää, tehtäisiin aikanaan selväksi.

Tuossa kappaleessa sanotaan: ”Yhteen kietoutuneina niiden profetioiden kanssa, joita he olivat pitäneet toiseen tulemukseen soveltuvina . . .” Mitkä profetiat heidän mielestään soveltuivat toiseen tulemukseen? 2520, 2300 ja 1335. He uskoivat, että kaikki nämä kolme aikaprofetiaa päättyivät vuonna 1843 ja että silloin tapahtuisi toinen tulemus.

Näiden profetioiden joukossa oli Habakuk 2:1–4: ”Minä seison vartiopaikallani ja asetun varustukseen, ja tähystän nähdäkseni, mitä Hän minulle puhuu ja mitä minun tulee vastata, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääikää, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se myöhästy. Katso, hänen sielunsa, joka on ylpeä, ei ole oikea hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta.”

Jo vuonna 1842 tässä profetiassa annettu ohje ”kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta” antoi Charles Fitchille aiheen laatia profeetallisen kartan havainnollistamaan Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan näkyjä. Tämän kartan julkaisemista pidettiin Habakukille annetun käskyn täyttymyksenä. Kukaan ei kuitenkaan tuolloin huomannut, että samassa profetiassa esitetään näyn täyttymyksen näennäinen viivästyminen — viivytyksen aika. Pettymyksen jälkeen tämä raamatunkohta näytti hyvin merkittävältä: ”Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se myöhästy. . . . Vanhurskas on elävä uskonsa kautta.”

Vuoden 1843 kartta ja profetian henki

Sillä ei ole merkitystä, teetkö vakinaista työtä vai epäsäännöllistä työtä — ilmaisia, joita Ellen White käyttää konferenssityöstä ja omavaraisesta työstä vastaavasti. Menitpä adventismissa johtaviin omavaraisiin palvelutyön järjestöihin tai Yleiskonferenssiin taikka Biblical Research Instituteen, jos kysyt heiltä vuoden 1843 kartasta, he sanovat: "Tässä kartassa on paljon virheitä." He ovat eri mieltä Ellen Whiten kanssa, joka sanoo, että Herra piti kätensä tämän kartan joidenkin lukujen "erehdyksen" yllä.

Mutta he asettuvat myös vastustamaan Jumalan Sanaa. Habakukin kirjassa sanotaan, että tämä näky ”ei . . . petä”. Näky, jonka pioneerien tuli panna vuoden 1843 kartalle ja jonka he siihen panivat, on Habakuk 2:n täyttymys. Tämä on se näky, joka heidän tuli sijoittaa tälle kartalle, ja Habakuk 2 sanoo, että tämä näky ”ei . . . petä”. Niinpä, kun sanotte, että tämä kartta on ”täynnä virheitä”, vastustatte sekä Profetian Henkeä että Raamattua.

Osa Hesekielin profetiasta oli niin ikään uskoville voiman ja lohdutuksen lähde: ”Minulle tuli Herran sana, joka sanoi: Ihmislapsi, mikä on se sananlasku, joka teillä on Israelin maassa ja joka kuuluu: Päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa? Sano heille siis: Näin sanoo Herra, Herra. . . . Päivät ovat lähellä ja jokaisen näyn täyttymys. . . . Minä puhun, ja se sana, jonka minä puhun, toteutuu; sitä ei enää pitkitetä.” ”Israelin heimo sanoo: Näky, jonka hän näkee, tarkoittaa monia tulevia päiviä, ja hän profetoi ajoista, jotka ovat kaukana. Sano sen tähden heille: Näin sanoo Herra, Herra: Yhtäkään minun sanoistani ei enää pitkitetä, vaan se sana, jonka minä olen puhunut, toteutuu.” Hesekiel 12:21–25, 27, 28.

Kaksi palvojien luokkaa

Huomaa, että hän puhuu kahdesta palvojien ryhmästä. Hän sanoo, että monet, kun tämä pettymys tuli, jatkoivat profetioiden tutkimista, mikä osoittaa, että oli olemassa ryhmä, joka ei jatkanut. Saamme lisää valoa näiden kahden ryhmän välisestä erosta.

Habakukin 2:1–4 täyttymys on tämä vuoden 1843 taulu ja vuoden 1850 taulu. Jo Habakukissakin jae 4 sanoo, että vanhurskas on elävä uskonsa kautta, ja hän, jonka sydän on ylpeä. Se kuvaa kahta palvojien luokkaa. Keskiyön huudon historia synnyttää kaksi palvojien luokkaa, ja juuri näitä kahta luokkaa Habakukissa käsitellään.

Seuraavassa kappaleessa, viitattuaan Habakuk 2:een ja Hesekieliin, hän tunnistaa yhden luokista: ”odottavat”. Keitä odottavat ovat? He ovat niitä, jotka täyttävät Daniel 12:n: ”Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa 1335.” Tämä luokka on odottavat.

Odottavat iloitsivat uskoen, että Hän, joka tuntee lopun alusta asti, oli katsonut läpi aikakausien ja, nähdessään ennalta heidän pettymyksensä, antanut heille rohkaisun ja toivon sanat.

Meille soitti sisar, joka oli työskennellyt eräässä Itä-Euroopan maassa muutaman vuoden ajan. Hän oli sieltä kotoisin, muutti Yhdysvaltoihin, ja kun hän ymmärsi tämän sanoman, hän muutti takaisin. Hän on kohdannut vastustusta, sillä hänen entinen seurakuntaperheensä on ottanut yhteyttä hänen maansa johtajiin ”sulkeakseen oven häneltä”. Äskettäin Herra avasi hänelle oven jakaa tätä sanomaa ryhmille.

Hän soitti varhain tänä aamuna ja kertoi, että yksi este oli kuljetus. He tarvitsivat auton matkustaakseen ja opettaakseen tätä sanomaa, mutta heiltä puuttuivat varat. Heti kun he saapuivat tähän paikkaan, ystävät Yhdysvalloista, Herran vakuuttamina, lähettivät riittävästi rahaa auton ostamiseen.

Tällainen kokemus oli osana pettymään joutuneiden osaa. He olivat pettymäneitä, mutta Herra johdatti heidät Kirjoitusten ääreen rohkaistakseen heitä sanoen: ”Tämä pettymys tapahtui minun johdatuksestani. Jatkaa vain eteenpäin.”

Elleivät sellaiset Raamatun kohdat olisi heitä kehottaneet odottamaan kärsivällisesti ja pitämään lujasti kiinni luottamuksestaan Jumalan sanaan, heidän uskonsa olisi pettänyt tuona koettelevana hetkenä.

Kymmenen neitsyen vertaus ja viivytyksen aika

Huomaa, kuinka sisar White liittää vertauksen kymmenestä neitsyestä Habakuk 2:een, sillä molemmissa käsitellään viivytyksen aikaa ja kahta jumalanpalvelijoiden luokkaa.

Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa myös adventtikansan kokemusta. Matteuksen 24. luvussa Kristus, vastatessaan opetuslastensa kysymykseen Hänen tulemuksensa ja maailman lopun merkistä, oli osoittanut eräitä maailman ja seurakunnan historian tärkeimpiä tapahtumia Hänen ensimmäisestä tulemuksestaan toiseen tulemukseensa asti; nimittäin Jerusalemin hävityksen, seurakunnan suuren ahdistuksen pakanallisten ja paavillisten vainojen aikana, auringon ja kuun pimenemisen sekä tähtien putoamisen. Tämän jälkeen Hän puhui tulemisestaan valtakunnassaan ja esitti vertauksen, joka kuvaa kahta palvelijain luokkaa, jotka odottavat Hänen ilmestymistään. 25. luku alkaa sanoilla: ”Silloin taivasten valtakunta on oleva kymmenen neitsyen kaltainen.” Tässä tuodaan näkyviin viimeisinä päivinä elävä seurakunta,

Nyt hän soveltaa tätä milleriittien historiaan, mutta huomaa, mitä hän sanoo: ”Tässä tuodaan näkyviin viimeisinä päivinä elävä seurakunta” — kuka on ”viimeisinä päivinä elävä seurakunta”? Se olemme me.

Sama asia osoitetaan 24. luvun lopussa. Tässä vertauksessa heidän kokemustaan havainnollistetaan itämaisten häiden tapahtumilla. ”Silloin taivasten valtakunta on oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan. Ja viisi heistä oli ymmärtäväistä ja viisi tyhmää. Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät ottaneet öljyä mukaansa; mutta ymmärtäväiset ottivat öljyä astioihinsa lamppujensa ohella. Yljän viipyessä he kaikki torkkuivat ja nukkuivat. Mutta keskiyöllä kuului huuto: Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan.”

Kristuksen tulemus, sellaisena kuin se julistettiin ensimmäisen enkelin sanomassa, ymmärrettiin kuvattavan sulhasen tulolla. Hänen pikaisen tulemuksensa julistuksen synnyttämä laajalle levinnyt uskonpuhdistus vastasi neitsyiden lähtemistä liikkeelle. Tässä vertauksessa, kuten Matteuksen evankeliumin 24. luvussa, esitetään kaksi ryhmää. Kaikki olivat ottaneet lamppunsa, Raamatun, ja olivat sen valossa lähteneet sulhasta vastaan. Mutta

tyhmät ottivat lamppunsa ilman öljyä, kun taas viisaat ottivat öljyä astioihinsa. Viisaat olivat vastaanottaneet Jumalan armon, Pyhän Hengen uudistavan ja valaisevan voiman, joka teki Hänen sanastaan lampun heidän jaloilleen. He tutkivat Kirjoituksia oppiakseen tuntemaan totuuden ja etsivät hartaasti sydämen ja elämän puhtautta. Näillä oli henkilökohtainen kokemus ja usko Jumalaan ja Hänen sanaansa, jota pettymys ja viivytykset eivät voineet kukistaa. Toiset toimivat hetken mielihoituksesta, turvautuen veljiensä uskoon, tyytyen hyviin tunteisiin mutta vailla totuuden perusteellista ymmärrystä tai armon aitoa työtä. He eivät olleet valmistautuneet viivytykseen ja pettymykseen. Kun koetukset tulivat, heidän uskonsa petti, ja heidän valonsa paloivat himmeästi.

”Yljän viipyessä” — milloin Ylkä viipyi? 22. maaliskuuta 1844. Hän viipyy. Mitä nyt on tapahtuva? Nämä kaksi luokkaa tulevat ilmenemään.

Kun unohdamme keskiyön huudon ja putoamme polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan, osoitamme, ettemme ymmärrä evankeliumia. Iankaikkinen evankeliumi on Kristuksen työ kahden palvojaluokan synnyttämiseksi koettelevan profeettallisen sanoman perusteella. Viipymisen ajasta oven sulkeutumiseen saakka tämä on iankaikkisen evankeliumin huipentuma. Tässä Herra ottaa viipymisen aikana kaksi luokkaa, pyrkien johdattamaan heidät kanssaan tuomioon, ja saattaa heidät koetusprosessin läpi osoittaakseen, onko heillä todella öljyä vai ei. Tämä on Kristuksen työn huipentuma, jossa kulta erotetaan kuonasta, vehnä lusteista, viisaat tyhmistä.

”Yljän viipyessä he kaikki torkahtivat ja nukkuivat.” Yljän viipyminen kuvaa sen ajan kulumista, jolloin Herraa odotettiin, pettymystä ja näennäistä viivästystä. Tänä epävarmuuden aikana pinnallisten ja puolisydämisten mielenkiinto alkoi pian horjua ja heidän ponnistelunsa herpaantua; mutta niillä, joiden usko perustui henkilökohtaiseen Raamatun tuntemukseen, oli jalkojensa alla kallio, jota pettymyksen aallot eivät voineet huuhtoa pois. ”He kaikki torkahtivat ja nukkuivat”; toinen ryhmä välinpitämättömyydessä ja uskonsa hyläten, toinen kärsivällisesti odottaen, kunnes kirkkaampaa valoa annettaisiin. Koetuksen yön aikana näytti kuitenkin siltä, että jälkimmäiset jossakin määrin menettivät intoaan ja antaumustaan. Puolisydämiset ja pinnalliset eivät voineet enää nojautua veljiensä uskoon. Jokaisen täytyi itse seistä tai kaatua.

Kun pettymys tuli, kaksi ryhmää alkoi nukkua eri tavoin; mutta viisaatkin neitsyet menettivät osan innostaan. Herra johti tässä, jotta silloin kun Keskiyön huudon sanoma tuli Exeterin leirikokouksessa, Hän toimittaisi työn heidän keskuudessaan.

Koettelemuksen prosessi: Viivytyksen aika ja keskiyön huuto

Profetian Hengen 4. osasta, sivu 228: Muistakaa, että tämä prosessi — Keskiyön huuto viipymisen ajasta oven sulkeutumiseen asti — on Herran tapa koetella kansaansa. Exeterin leirikokouksessa annettu Keskiyön huuto julistuksessaan aina 22. lokakuuta 1844 saakka on vain yksi osa tuosta historiasta. Sitä ei voida erottaa viipymisen ajasta, joka valmistaa tietä Keskiyön huudon vaikutukselle kahden palvojaluokan keskuudessa. Teidän täytyy ymmärtää Keskiyön huuto, sillä ellette sitä ymmärrä, lankeatte pois polulta.

Jumala tarkoitti koetella kansaansa. Hänen kätensä peitti erehdyksen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa. Hänen kätensä, Herran käsi, peitti yhden erityisen erehdyksen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa", monikossa. "Adventistit eivät havainneet virhettä, eikä sitä havainnut heidän vastustajistaan oppineinkaan. Jälkimmäiset sanoivat: 'Teidän profeetallisten ajanjaksojen laskelmanne on oikea. Jokin suuri tapahtuma on pian tapahtuva; mutta se ei ole se, mitä herra Miller ennustaa; se on maailman kääntyminen, eikä Kristuksen toinen tulemus.'"

Odotuksen aika kului, eikä Kristus ilmestynyt kansansa vapautukseksi. Ne, jotka olivat vilpittömässä uskossa ja rakkaudessa odottaneet Vapahtajaansa, kokivat katkeran pettymyksen. Herra oli kuitenkin toteuttanut tarkoituksensa: Hän oli koetellut niiden sydämet, jotka tunnustautuivat odottavansa Hänen ilmestymistään. Heidän joukossaan oli monia, joita oli ohjannut pikemminkin pelko kuin rakkaus totuuteen. Kun odotettu tapahtuma jäi toteutumatta, nämä henkilöt ilmoittivat, etteivät he olleet pettyneitä; he eivät olleet koskaan uskoneet, että Kristus tulisi. He olivat ensimmäisten joukossa pilkkaamassa tosiuskovien surua.

Tämä oli Herran tarkoitus. Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi jos unohtamme, kuinka Herra on johtanut meitä menneessä kokemuksessamme, eikä mitään pelättävää, paitsi jos unohtamme Herran opetukset menneessä kokemuksessamme. Tahdomme sanoa, ettette voi erottaa tätä johdatusta Hänen opetuksestaan.

James White'n ja Ellen G. White'n elämäkerralliset luonnokset 1888, sivut 186–187: "Jumala koetteli ja osoitti kansansa uskon ajan kulumisella vuonna 1843. Virhe — poikkeuksellinen virhe — jonka he tekivät profeetallisia ajanjaksoja laskeessaan, ei tullut heti ilmi edes niiden oppineiden miesten keskuudessa, jotka vastustivat niiden näkemyksiä, jotka odottivat Kristuksen tulemusta. Nämä syvälliset oppineet julistivat, että herra Miller oli oikeassa ajan laskelmassaan, vaikka he kiistivätkin hänen kanssaan siitä tapahtumasta, joka olisi kruunaava tuon ajanjakson. Mutta he sekä odottava Jumalan kansa olivat yhteisessä erehdyksessä ajan kysymyksessä."

Uskomme täysin, että Jumala viisautessaan sääti, että Hänen kansansa kohtaisi pettymyksen, joka oli omiaan paljastamaan sydämet ja kehittämään todellisia luonteita — ei ainoastaan paljastamaan heidän sydämiään, vaan myös kehittämään heidän luonteitaan, saattaen asian siihen pisteeseen, jossa se osoitettaisiin siinä kriisissä, joka tulee Keskiyön huudon aikana. Ne, jotka omaksuivat ensimmäisen enkelin sanoman Jumalan tuomioiden pelosta eivätkä siksi, että rakastivat totuutta ja halusivat perintöosan taivasten valtakunnassa, tulivat nyt esiin todellisessa valossaan. He olivat ensimmäisten joukossa pilkkaamassa pettyneitä, jotka vilpittömästi ikävöivät ja rakastivat Jeesuksen ilmestymistä. Tämä Jumalan mitä läpitunkevin koetus paljasti niiden todelliset luonteet, jotka koetuksen hetkellä karttaisivat vastuuta ja häpeäleimaa kieltämällä uskonsa.

Neitä, jotka olivat kokeneet pettymyksen, ei jätetty pimeyteen; sillä kun profeetallisia ajanjaksoja tutkittiin hartaiden rukousten kera, virhe havaittiin — tuo yksittäinen virhe — sekä profeetallisen kynän jäljen seuraaminen viivytyksen ajan halki. Iloisessa Kristuksen tulemuksen odotuksessa näyn näennäistä viipymistä ei ollut otettu huomioon, ja se oli murheellinen ja odottamaton yllätys. Kuitenkin juuri tämä koetus oli mitä välttämättömin, jotta totuuteen vilpittömästi uskovat

kehittyisivät ja vahvistuisivat. Viivytyksen aika oli mitä välttämättömin. Sen ei ainoastaan tullut osoittaa nämä kaksi luokkaa ja alkaa kehittää niiden luonnetta, joka tulisi ilmi Keskiyön huudon historiassa oven sulkeutumiseen asti, vaan se oli välttämätön myös vahvistamaan niitä, jotka tulisivat asettumaan kiistan oikealle puolelle. Ette voi erottaa viivytyksen aikaa Keskiyön huudosta ettekä oven sulkeutumisesta.

Kun kiellätte keskiyön huudon, kiellätte juuri tuon historian. Keskiyön huuto ei ole ainoastaan Samuel Snown sanoma Exeterin leirikokouksessa; se on viipymisen ajan kokemus. Juuri tähän Herra oli johtamassa. Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi jos unohdamme Herran johdatuksen menneessä historiassamme — tämän viipymisen ajan ja keskiyön huudon historian, jossa Hän saattaa Milleriittien historiassa iankaikkisen evankeliumin huippuunsa ja tuottaa kaksi palvojien luokkaa.

Varhaiset kirjoitukset, sivu 74: ”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.”

Vääryyden salaisuus ja koettelemisen prosessi

Jos meillä olisi aikaa, voisimme käsitellä laittomuuden salaisuutta. Laittomuuden salaisuudella voi olla useampi kuin yksi oikea määritelmä, mutta tässä se viittaa Saatanan työhön, jossa hän sekoittaa pahaa hyvään, totuutta erehdykseen, niissä pyhissä kertomuksissa, joissa Herra koettelee kansaansa. Raamatun pyhissä kertomuksissa, joissa Herra vie kansansa koetuksen prosessiin, näette aina laittomuuden salaisuuden — Saatanan toiminnan, jossa totuus sekoitetaan erehdykseen. Kun ihmiset tulevat tähän koetuksen pisteeseen, laittomuuden salaisuus on hämärtänyt kysymykset.

Kun Nooan koetuksen aika tuli, Raamattu kertoo meille, että Saatanan siemen oli sitä ennen sekoittunut Jumalan siemeneen. Juuri tämä aiheutti laittomuuden salaisuuden täyttymisen Nooan aikana; se ilmaistaan Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa siten, että Jumalan pojat ottivat ihmisten tyttäriä vaimoikseen — kahden siemenen sekoittumisena, laittomuuden salaisuutena, joka edeltää Nooan koetusta.

Mooseksen ja Punaisenmeren koetuksessa Raamattu kuvaa, kuinka Israel, jota koeteltaisiin Punaisellamerellä ja Siinailla, oli turmeltunut Egyptin opetusten vaikutuksesta viivytyään siellä niin kauan. Se oli laittomuuden salaisuus — joutumista saatanallisten opetusten vaikutuksen alaiseksi.

Juutalaisten aikana kreikkalaiset opetukset valmistivat tietä sille, että Sanhedrin hylkäsi heidän koettelemisprosessinsa.

Milleriläisessä historiassa protestanttisten kirkkojen milleriitit olivat juuri tulleet ulos 1260 vuoden paavillisen vaikutuksen ajasta, joka turmeli puhtaan siemenen epäpuhtaalla siemenellä ja synnytti laittomuuden salaisuuden, joka edelsi Milleriläisen historian koetusta.

Se on laittomuuden salaisuus, joka on aina läsnä.

Jos tutkitte, kuinka laittomuuden salaisuus vaikuttaa, menkää teokseen Patriarkat ja profeetat, ensimmäiseen lukuun. Sisaret White kertoo meille, kuinka Saatana toteutti laittomuuden salaisuuden taivaassa. Taivaassa oli tuleva koetus siitä, mitkä enkelit jäisivät ja mitkä poistettaisiin, ja Saatana toteutti laittomuuden salaisuutta juuri siellä taivaassa ennen tuota koetusprosessia.

Saatana teki tämän kylvämällä epäilystä, asettamalla oman sanansa Jumalan Sanan yläpuolelle ja, mikä vielä tärkeämpää, johtamalla muita ilmaisemaan vääriä oppejaan — pahaenteinen toiminta. Hän istuttaisi mieleesi epäilyksen, ja sitten sinä menisit ulos ja ilmaisit tuon epäilyksen joukolle. Jos joku valittaisi epäilystä, hän valittaisi sinusta eikä hänestä.

Äskettäin eräs pastori Spokaneista, Washingtonista, kommentoi teosta Early Writings, sivu 74, sanoen: ”Menin Ellen Whiten ajan sanakirjaan, Webster’s Dictionaryyn, eikä figures tarkoita mitään, mikä liittyisi aritmetiikkaan.” Useimmat ne, jotka sen kuulivat, eivät tarkistaisi asiaa, vaan uskoisivat häntä. Vähintäänkin tuo pastori kylvi epäilystä siitä, mitä figures tässä kohdassa edustaa; todellisuudessa hän valehteli. Webster’s 1828 Dictionary sanoo: FIGURE, n. Aritmetiikassa merkki, joka ilmaisee luvun, kuten 2, 7, 9.

Hän ilmaisi epäilystä ja teki sitä työtä, jota kuvataan laittomuuden salaisuutena. Hän osoitti adventisteille, jos he ovat halukkaita näkemään, että tänä aikana maan historiassa teidän on ymmärrettävä totuus itse ettekä saa kuunnella ihmisiä; sillä ”. . . laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa: . . .”

Varhaiset kirjoitukset, s. 74: ”. . . että kuviot olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan, että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti virheen joissakin kuvioissa, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.”

Se on harhaanjohtamista, ja teologit tekevät sitä usein. Jos haluat ymmärtää, mitä jokin sana tarkoittaa Raamatussa tai Profetian Hengessä, et ensiksi katso sanakirjoihin; katsot profeettaan. Esimerkiksi Daniel käyttää heprean sanaa rum Danielin kirjassa 8:11, jossa se on käännetty sanoin ”otettiin pois”. Ihmiset ajattelevat sen merkitsevän ”poistaa”, mutta Daniel käyttää sanaa rum viisi muuta kertaa, eikä se koskaan tarkoita ”ottaa pois” — se tarkoittaa ”korottaa ja ylentää”. Niinpä ajatella, että rum Danielin kirjassa 8:11 tarkoittaa ”ottaa pois”, on perinteen seuraamista eikä sitä, miten Daniel käytti sanaa.

Samoin Ellen Whiten kohdalla: Jos tahdot väittää, että teoksessa Early Writings, s. 74, ”figures” tarkoittaa taidekuvioita tai grafiikkaa, saatat sanoa: ”Ellen Whiten ajan sanakirja ei sano, että figures tarkoittaa aritmetiikkaa”, luottaen siihen, ettei useimpien mieleen tule tarkistaa asiaa. Mutta jos he tarkistaisivat, he havaitsisivat, että figures todella tarkoittaa aritmetiikkaa.

Mutta ensimmäinen paikka, johon menet, on Ellen White itse: mitä hän tarkoittaa luvuilla? Teoksessa Early Writings, sivulla 74, hän sanoo: ”His hand was over and hid a mistake in some of the figures”, ja sivulla 236 hän sanoo: ”His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods.” Profeetatar osoittaa, että hänen käyttämänsä termi, luvut, viittaa profeetallisiin ajanjaksoihin — laskentaan, ei kuvitukseen.

Mitä siis Herra peitti kädellään? Hän peitti kädellään erehdyksen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa — luvuissa.

Ellen Whiten hyväksyntä luvulle 2520

Tässä on asian ydin. Monet esittävät samaa sanomaa kuin me, ja minä tuen heitä. Mutta kun on kyse 2520:stä ja siitä, uskoiko Ellen White sen olevan pätevä profetia, tässä on perustelu — tässä on todiste ja se, mistä teidän tulee aloittaa. Kaikki muutkin perustelut ovat päteviä ja tosia, mutta tämä on lähtökohta.

Varhaisissa kirjoituksissa, sivulla 74, siinä kohdassa, jossa sanotaan, että Herra piti kätensä joidenkin lukujen virheen päällä, hän määrittelee samassa kirjassa sivulla 236, mitä se tarkoittaa: ”Näin Jumalan kansan iloisena odotuksessa, katsellen Herraansa. Mutta Jumalan tarkoituksena oli koetella heitä.” Hän puhuu viivytyksen ajasta, ensimmäisestä pettymyksestä.

Hän ei puhu 22. lokakuuta 1844 tapahtuneesta suuresta pettymyksestä, sillä siinäkin heidät tullaan koettelemaan; vaan tässä hän puhuu viivytyksen ajasta: ”Jumala tarkoitti koetella heitä.” ”Hänen kätensä peitti erehdyksen profeetallisten aikakausien laskennassa.” Kuinka Hän aikoi koetella heitä viivytyksen ajalla? Pitämällä kätensä heidän profeetallisten aikakausien ymmärtämisensä yllä. Teillä ei ole mitään syytä pelätä tulevaisuutta, paitsi jos unohdamme, kuinka Herra on johtanut meitä menneisyydessä, milleriläisten historiassa ja opetuksissaan.

Nämä profeetalliset ajanjaksot ovat ne opetukset, jotka synnyttivät viivytyksen ajan. ”Hänen kätensä peitti virheen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa. Ne, jotka odottivat Herraansa, eivät havainneet tätä virhettä” — yhden ainoan virheen — ”eivätkä myöskään oppineimmat miehet, jotka vastustivat aikaa, onnistuneet näkemään sitä. Jumala oli määrännyt, että Hänen kansansa kohtaisi pettymyksen. Aika kului, ja ne, jotka olivat odottaneet Vapahtajaansa iloisin odotuksin, olivat murheellisia ja masentuneita, kun taas ne, jotka eivät olleet rakastaneet Jeesuksen ilmestymistä, vaan olivat omaksuneet sanoman pelosta, olivat tyytyväisiä siihen, ettei Hän tullut odotettuna aikana. Heidän tunnustuksensa ei ollut vaikuttanut sydämeen eikä puhdistanut elämää. Ajan kuluminen oli hyvin omiaan paljastamaan sellaiset sydämet. He olivat ensimmäisinä kääntymässä pois ja pilkkaamassa murheellisia, pettyneitä niitä, jotka todella rakastivat Vapahtajansa ilmestymistä. Näin Jumalan viisauden siinä, että Hän koetteli kansaansa ja antoi sille tutkivan koetuksen paljastaakseen ne, jotka koetuksen hetkellä vetäytyisivät pois ja kääntyisivät takaisin.

Jeesus ja koko taivaallinen sotajoukko katsoivat myötätunnolla ja rakkaudella niitä, jotka olivat suloisessa odotuksessa ikävöineet nähdä Hänet, jota heidän sielunsa rakastivat. Enkelit liitelivät heidän ympärillään vahvistaakseen heitä heidän koetuksensa hetkellä. Ne, jotka olivat laiminlyöneet taivaallisen sanoman vastaanottamisen, jätettiin pimeyteen, ja Jumalan viha syntyi heitä vastaan, koska he eivät tahtoneet ottaa vastaan valoa, jonka Hän oli lähettänyt heille taivaasta. Nuo uskolliset, pettyneet, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, eivät jääneet pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattunsa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin luvuista, ja erehdys — yksikössä — selitettiin.

Tässä hän selittää vuoden 1843 taulussa olevien lukujen virheen, ja hän on jo määritellyt, että luvut edustavat profeetallisia ajanjaksoja. ”He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että samat todisteet, jotka he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843, todistivat niiden päättyvän vuonna 1844.” Keskustelu on päättynyt! Ellen White antaa hyväksyntänsä sinetin 2520:lle.

Vuoden 1843 taulussa on vain kolme profeetallista ajanjaksoa, joiden heidän ymmärrettiin päättyvän vuonna 1843: 1335, 2520 ja 2300. Jumala piti kätensä erään erehdyksen päällä joissakin luvuissa — tämän taulun profeetallisissa ajanjaksoissa — siihen asti, kunnes Hänen kätensä poistettiin. Kun Hän poisti kätensä, uskolliset odottajat johdatettiin tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja uudelleen, ja he havaitsivat, että samat todisteet, jotka olivat johtaneet heidät esittämään, että profeetalliset ajanjaksot päättyivät vuonna 1843, tunnustettiin silloin osoittavan, että kaksi niistä päättyi vuonna 1844.

1335 alkaa vuonna 508 ja päättyy vuonna 1843. 2520 alkaa vuonna 677 eKr., ja siihen vaikuttaa vuoden täyteys. Pioneerit ajattelivat sen päättyvän vuonna 1843, mutta myöhemmin he ymmärsivät, että sama todistusaineisto, joka johti heidät ennustamaan vuotta 1843, osoitti, että 2520:n profetia päättyi vuonna 1844. 2300:n profetia alkaa vuonna 457 eKr., ja he olivat ajatelleet sen päättyvän vuonna 1843, mutta pettymyksen jälkeen he profeetallisia ajanjaksoja tutkiessaan ymmärsivät sen päättyneen vuonna 1844.

On vain kolme profetiaa, joiden he ennustivat päättyvän vuonna 1843, ja yksi niistä päättyikin: 1335. Tämä profetia ei ole se, jonka yli Herra piti kätensä. Se yksilöi milleriläisten historian viivytyksen ajasta keskiyön huudon kautta aina 22. lokakuuta 1844 saakka.

Eilisessä esityksessä päätimme tämän Ellen Whiten lainaukseen: ”Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät ne asiat, jotka nähtiin vuosina 1843 ja 1844.” Tämä on: ”Autuas on se, joka tulee vuoteen 1843.” Seuraavassa kappaleessa hän sanoo: ”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa pitäisi olla viivytystä, sillä aikojen merkit täyttyvät; päätöstyö on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Jumalan määräämänä annetaan pian sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova arvossaan antamaan todistuksensa.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

Danielin seisominen osassaan on Daniel 12:n jae 13. ”Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät ne asiat, jotka nähtiin vuosina 1843 ja 1844” on jae 12. Ellen White antaa jumalallisen selityksen Daniel 12:12–13:sta sanoen, että nämä jakeet eivät koske aikaprofetiaa, vaan kokemusta, johon sisältyvät vuodet 1843 ja 1844 ja jonka synnyttää vuoteen 1843 liittyvä väärinkäsitys, joka tuottaa viipymisen ajan. Kun viipymisen aika tulee, ”Autuas se, joka odottaa.” Vaikka näky viipyisi, odota sitä. Autuas on se, joka uskollisesti odottaa Viipymisen Ajasta siihen asti, kunnes ovi suljetaan. Se, minkä uskolliset näkevät vuosina 1843 ja 1844, on siunaus, joka johtaa hänet kaikkeinpyhimpään.

1335 vuoden profetia päättyi vuonna 1843, merkitsten keskiyön huudon saapumista. 2520:n ja 2300:n profeetalliset ajanjaksot päättyivät vuonna 1844. Ellen White sanoo, että samat todisteet, jotka johtivat heidät julistamaan, että 2520, 2300 ja 1335 päättyivät vuonna 1843, tunnustettiin silloin osoittavan, että ne päättyisivät vuonna 1844.

Jumalan sanan valo loisti heidän asemansa ylle, ja he havaitsivat viivytyksen ajan — ”Vaikka se [näky] viipyy, odota sitä.” Rakkaudessaan Kristuksen välittömään tulemukseen he olivat sivuuttaneet näyn viivytyksen, jonka tarkoituksena oli saattaa ilmi ne, jotka todella odottivat. Jälleen heillä oli määrätty ajankohta. Kuitenkin näin, etteivät monet heistä voineet kohota ankaran pettymyksensä yläpuolelle saavuttaakseen sitä intoa ja voimaa, jotka olivat leimanneet heidän uskoaan vuonna 1843.

Saatana ja hänen enkelinsä voittivat heidät, ja ne, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan, onnittelivat itseään kaukonäköisestä arvostelukyvystään ja viisaudestaan siinä, etteivät ottaneet vastaan sitä eksytystä, miksi he sitä nimittivät. He eivät käsittäneet, että he hylkäsivät Jumalan neuvon itseään vastaan ja toimivat yhdessä Saatanan ja hänen enkeliensä kanssa saattaakseen hämmennykseen Jumalan kansaa, joka eli taivaasta lähetetyn sanoman mukaan.

Tässä historiassa on kaksi palvojien ryhmää. Uskoton ryhmä pilkkaa odottavia, mutta odottavat johdatetaan takaisin profeetallisten ajanjaksojen äärelle, ja he tulevat ymmärtämään, että samat todisteet, jotka johtivat heidät tunnistamaan 2520:n ja 2300:n päättymisen vuonna 1843, osoittivat niiden päättyvän vuonna 1844.

Vaikka odottavat tunnistivat tämän, he eivät palaneet Herralle yhtä palavasti kuin ennen ensimmäistä pettymystä. He syttyisivät uudelleen Keskiyön huudon sanomasta. Odottavat olivat jo ennen Keskiyön huutoa ymmärtäneet vuoden 1844, profetioiden päättymisen.

Keskiyön huudon sanoma mahdollisti sen, että odottavat saattoivat tunnistaa 22. lokakuuta 1844. Tämän tiedon avulla kyse ei ollut enää vain jostakin ajankohdasta vuonna 1844, vaan juuri tästä päivästä, ja se antoi sanomalle voiman.

Näetkö tämän prosessin? Opetukset, jotka tuottavat tämän kokemuksen, ovat kolme profetiaa: 1335, 2300 ja 2520.

Tämän ymmärrettyään he alkoivat julistaa: ”Lähtekää ulos Babylonista.” Tämä on toisen enkelin sanoma.

Olkaamme selvät: mikä päättyy viivytyksen aikana? Vuoden 1843 kartan käyttö. He panivat tämän kartan syrjään, koska he nyt ymmärsivät Herran tulevan vuonna 1844, kun taas kartassa luki 1843. Niinpä he panivat kartan syrjään toisen enkelin sanoman historian osalta.

Mikä heidän sanomakseen muodostuu Toisen enkelin historian aikana? Viimeinen kappale selittää sen.

Tämän sanoman uskovia sorrettiin kirkoissa. Jonkin aikaa ne, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan, olivat pelon vuoksi estettyjä toteuttamasta sydämensä tunteja; mutta ajan kuluminen paljasti heidän todelliset tunteensa. He tahtoivat vaihtaa sen todistuksen, jonka odottavat tunsivat olevansa pakotettuja antamaan, nimittäin että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844.

Mitkä profeetalliset ajanjaksot? 2520 ja 2300. Se on heidän sanomansa tässä historiassa. Nyt he sanovat: ”Me ymmärrämme sen! Nämä profetiat ulottuvat vuoteen 1844.” Heidän sanomansa

Keskiyön huudon historiassa on 2520:n ja 2300 vuoden profetiat.

Joksikin aikaa ne, jotka eivät tahtoneet vastaanottaa sanomaa, pelko pidätti ilmaisemasta sydämensä tunteja käytännössä; mutta ajan kuluminen paljasti heidän todelliset tunteensa. He halusivat vaientaa sen todistuksen, jonka odottavat tunsivat olevansa pakotettuja esittämään, nimittäin että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844. Uskovat selittivät selvästi erehdyksensä—eriskummallisen erehdyksen—ja esittivät syyt, miksi he odottivat Herraansa vuonna 1844. Heidän vastustajansa eivät voineet esittää mitään perusteita niitä voimallisia syitä vastaan, jotka oli tuotu esiin. Mutta seurakuntien viha syttyi; ne päättivät olla kuuntelematta todistusaineistoa ja sulkea todistuksen pois seurakunnista, ettei toiset voisivat sitä kuulla.

Mitä tapahtuu, kun esität 2520:n yhteydessä 2300 päivään? Milleriläisessä historiassa seurauksena on, että sinut suljetaan kirkkojen ulkopuolelle, ja tuon sanoman vaientamiseksi ryhdytään toimiin.

Ne, jotka eivät uskaltaneet pidättää toisilta sitä valoa, jonka Jumala oli heille antanut, suljettiin seurakuntien ulkopuolelle; mutta Jeesus oli heidän kanssaan, ja he iloitsivat Hänen kasvojensa valossa. Heidät valmistettiin vastaanottamaan toisen enkelin sanoma.” Early Writings, 235–237.

Ryhtymättä tutkimaan 2520:tä pyrimme osoittamaan, että Ellen White painaa hyväksyntänsä sinetin 2520:n päälle. Jos et voi nähdä tätä, sinun tulee rukoilla, että Jeesus poistaisi suomit silmistäsi. Ellen White sanoi, että sama todistusaineisto, joka johti heidät ennustamaan vuoden 1843, nähtiin sitten todistavan, että nämä profeetalliset ajanjaksot päättyivät vuonna 1844. Hän yksilöi aina profeetalliset ajanjaksot eli luvut monikossa. Vuoden 1843 taulussa on vain kolme profeetallista ajanjaksoa, jotka päättyivät vuonna 1843.

Se, joka päättyy vuonna 1843, 1335, edellyttää kieliopillisen oikeellisuuden vuoksi vähintään kahta profeetallista ajanjaksoa, jotta hän voisi sanoa ”luvut” ja ”profeetalliset ajanjaksot”. Jos niitä on kolme ja otat yhden pois, silloin ne kaksi, jotka hän hyväksyy, ovat 2520 ja 2300, riippumatta siitä, mitä kuka tahansa muu saattaa sanoa.

Tässä historiassa, mukaan lukien adventistien suuri pettymys 22. lokakuuta 1844, Herra synnytti kokemuksen, jossa heidät suljettiin ulos kirkoista, jotta he eivät seisoi ihmisten vaikutusvallan vaan Jumalan sanan varassa. He tarvitsivat tuon kokemuksen saadakseen uskon siirtyä Jeesuksen Kristuksen kanssa kaikkeinpyhimpään. Hän valmisti heitä täydellisiksi saattaakseen iankaikkisen evankeliumin päätökseen.

Tienraivaajien todistus: James White ja Uriah Smith

Seuraavaksi meillä on kaksi uranuurtajaa, James White ja Uriah Smith. Nämä ovat ne ensisijaiset miehet, joihin nykyajan teologit viittaavat väittääkseen, että James White hylkäsi vuoden 2520 vuonna 1863 ja että Uriah Smith hylkäsi sen kirjoituksissaan 1870- ja 1880-luvuilla.

Palaamme vuoteen 1844 ja pian sen jälkeiseen aikaan nähdäksemme, kuinka James White ja Uriah Smith kuvaavat tätä samaa historiaa, jonka Ellen White on juuri kuvannut. Hän puhuu

profeetallisista ajanjaksoista ja siitä, kuinka Herra vetää kätensä pois ja erehdys tulee näkyviin, ja samoin tekevät nämä kaksi tienraivaajaa.

Ellen White ei sano ”2520” eikä ”seitsemän aikaa”, mutta Uriah Smith ja James White sanovat. He tekevät selväksi, että tässä historiassa tunnustetut profeetalliset ajanjaksot olivat 2520 ja 2300.

James White, Review and Herald, osa 1, 9. heinäkuuta 1851: ”Eräs vastaväittäjä sanoo: ’En usko, että keskiyön huuto on vielä annettu.’ Emme mekään usko, että me olisimme kuulleet keskiyön huudon tai että sitä koskaan tulemme kuulemaan. Matteuksen 25:6:n huuto: ’Katso, ylkä tulee’, kuuluu itämaisten häiden historiaan. Mutta sitä, että huuto annettiin ja että koko adventtikansa otti sen täysin vastaan syksyllä 1844, ja että se vastaa hyvin vertauksen keskiyön huutoa, ei pitäisi niiden kieltää, joilla oli siitä oma kokemus.”

James White käsittelee historiallista vaihetta, jossa ihmiset hylkäävät keskiyön huudon ja putoavat pois polulta. Hän vastaa tähän ja käsittelee tätä historiaa.

Se tuli oikeaan aikaan. Vertauksen huuto seurasi välittömästi viivytystä sekä torkkumista ja nukkumista. Tämä seurasi meidän viivytystämme, kun olimme kokeneet pettymyksen, ja saavutti korvamme meidän ollessamme horrostilassa. Tuo huuto herätti kymmenen neitsyttä ja johti heidät kunnostamaan lamppunsa. Tämä, Hengen voiman saattamana, herätti adventtikansan ja johti heidät tutkimaan Raamattua niin kuin ei koskaan ennen sekä vihkimään itsensä ja maallisen omaisuutensa kokonaan Herralle. Ne, jotka julistivat huudon, että Herra tulisi vuonna 1844, seitsemäntenä kuukautena, näkivät selvästi, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat tuohon aikaan; sen tähden todistusaineisto, joka oli esitetty ajanjaksoista osoittamaan, että adventti olisi vuonna 1843, osoitti, että se olisi vuonna 1844. Silloin me näimme virheen siinä laskutavassa, joka päätti 2300 päivää vuoteen 1843. Kukaan niistä, jotka kirjoittivat adventtia vastaan, ei sitä nähnyt. Kaitselmuksen käsi peitti tuon erehdyksen, kunnes tuli aika, jolloin se oli nähtävä. Virhe oli siinä, että 2300:sta vähennettiin täydet 457 vuotta, jolloin jäljelle jäi vuosi 1843, ottamatta lainkaan huomioon sitä osaa vuodesta 457 eKr., joka oli kulunut käskyn lähdettyä, josta 70 viikkoa lasketaan.

”Mieleemme johdatettiin siihen ajankohtaan, [1843,] siitä syystä, että kun useat profeetalliset ajanjaksot ajoitettiin alkamaan niistä vuosista, joihin parhaat kronologit sijoittavat niiden tapahtumien täyttymyksen, joiden oli määrä merkitä niiden alkua, ne kaikki näyttivät päättyvän sinä vuonna.”

Nyt hän kertoo meille ne profeetalliset ajanjaksot, joiden he ajattelivat päättyvän vuonna 1843.

”Tämä oli kuitenkin vain näennäistä.” Vain näennäistä, että ne päättyivät vuonna 1843. He saivat havaita, että ne päättyivät vuonna 1844.

”Me ajoitamme ’seitsemän aikaa’ eli 2520 vuotta Manassen vankeudesta lukien, jonka kronologit hyvin yksimielisesti ajoittavat vuoteen 677 eKr.” Nämä olivat ne profeetalliset ajanjaksot, joiden kanssa he olivat tekemisissä. ”Tämä päivämäärä on ainoa, josta olemme koskaan laskeneet tämän ajanjakson alkavan; ja kun 2520 vuodesta vähennettiin 677 eKr., jäljelle jäi vuosi 1843 jKr. Me emme kuitenkaan havainneet, että koska 2520 vuoden täyttymiseen tarvittiin täydet 677 vuotta eKr. ja täydet 1843 vuotta jKr., tämä velvoitti meidät

myös ulottamaan tämän ajanjakson niin pitkälle vuoteen 1844 kuin se oli saattanut alkaa vuoden 677 eKr. alun jälkeen.”

Profeetallisiin ajanjaksoihin, joita koskien ”Providenssin käsi piti kätensä erehdyksen yllä”, sisältyi myös 2520.

Uriah Smith: ”Kun aika jatkui vuoden 1843 tuolle puolen, monet alkoivat tiedustella syitä pettymyksiensä odottamansa vapautuksen vuoden suhteen. Silloin nähtiin, että jos kaikki profeetalliset ajanjaksot laskettiin alkaviksi niistä eKr.-vuosista, joihin olimme aina sijoittaneet niiden alkamisen, ne eivät, vaikka oletettaisiin kronologiamme ja niiden alkamisajankohdan olevan oikeat, päättyisi kukin ennen jotakin ajankohtaa vuoden 1844 kuluessa. Näin ollen ne seitsemän aikaa eli 2520 vuotta, jotka alkavat vuodesta eKr. 677 — suuri riemuvuosi eli 2450 vuotta [ei esitetty vuoden 1843 eikä 1850 kartoissa.], joka alkaa vuodesta eKr. 607 — sekä Danielin 2300 vuotta, jotka alkavat vuodesta eKr. 457 — koska kustakin niistä vuosista, joista profeetalliset ajanjaksot oli vastaavasti päivätty, oli kulunut osa ennen niiden eri tapahtumien toteutumista, jotka merkitsivät niiden alkamista, oli välttämätöntä, että ne ulottuisivat vuoden 1844 puolelle juuri niin pitkälle kuin ne vastaavasti olivat alkaneet sen eKr.-vuoden alun jälkeen, josta kukin niistä erikseen lasketaan, jotta joko kunkin vuosimäärä täytyisi tai kronologiamme oikeellisuus voitaisiin koetella. Mutta mitään johtolankaa ei ollut siihen ajankohtaan nähden niissä asianomaisissa eKr.-vuosissa, jolloin nuo eri ajanjaksot alkoivat; ja näin ollen niiden päättymisvuoden ajankohtaa ei voitu tarkasti osoittaa.”

Sekä Uriah Smith että James White todistavat, että ne profeetalliset ajanjaksot, joiden ymmärrettiin päättyvän vuonna 1844, olivat 2520 ja 2300 vuotta, käyttäen samoja ilmaisuja kuin Ellen White teoksessa *Early Writings*, sivulta 236 alkaen.

Totuuden ketju: William Millerin lähtökohdat

Early Writings, s. 230: ”Jumala lähetti enkelinsä” — enkeli Gabrielin — ”vaikuttamaan erään maanviljelijän sydämeen” — William Millerin — ”joka ei ollut uskonut Raamattuun, johdattaakseen hänet tutkimaan profetioita. Jumalan enkelit vierailivat toistuvasti tuon valitun luona ohjatakseen hänen mieltään ja avatakseen hänen ymmärrykselleen profetioita, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämäriä. Totuuden ketjun alku annettiin hänelle, ja häntä johdatettiin etsimään rengasta renkaan jälkeen, kunnes hän katseli ihmetellen ja ihaillen Jumalan sanaa. Hän näki siinä täydellisen totuuden ketjun. Tuo Sana, jota hän oli pitänyt ei-innoitettuna, avautui nyt hänen katseensa eteen kauneudessaan ja kirkkaudessaan. Hän näki, että yksi Raamatun kohta selittää toisen,”

Gabriel osoitti hänelle sen menetelmän, jota me kutsumme todisteluksi raamatunjakeilla: sääntö säännön päälle, rivi rivin päälle, vähän täältä, vähän tuolta.

Gabriel antoi hänelle totuuden ketjun alun ja todistelun raamatunkohtia yhdistelemällä.

William Miller, *Advent Review and Sabbath Herald*, 18. huhtikuuta 1854: ”Raamatun edelleen tapahtuneen tutkimisen kautta tulin siihen johtopäätökseen, että pakanallisen ylivallan seitsemän ajan täytyi alkaa silloin, kun juutalaiset lakkasivat olemasta itsenäinen kansakunta Manassen vankeuteenviemisessä, jonka parhaat kronologit ajoittivat vuoteen 677 eKr.; että

2300 päivää alkoivat seitsemänkymmenen viikon kanssa, jotka parhaat kronologit ajoittivat vuoteen 457 eKr.; ja että 1335 päivää, jotka alkoivat jokapäiväisen uhrin poistamisesta ja hävityksen kauhistuksen pystyttämisestä [Daniel 12:11], oli ajoitettava paavillisen ylivallan pystyttämisestä pakanallisten kauhistusten poistamisen jälkeen, ja jonka parhaiden historioitsijoiden mukaan, joita saatoin tutkia, tuli ajoittua noin vuoteen 508.”

Ellen White sanoo, että Gabriel antoi William Millerille totuuden ketjun alkuasetelman, ja William Miller todistaa, että ne kolme hänelle annettua lähtökohtaa ovat 508, 677 eKr. ja 457 eKr. Enkeli Gabriel antoi hänelle niiden profetioiden lähtökohdat, jotka synnyttivät Keskiyön huudon historian.

Viimeinen eksytys: profetian hengen hylkääminen

Valittuja sanomia, kirja 1, s. 48: ”Saatana . . . tyrkyttää lakkaamatta väärää — viedäkseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos tulee olemaan tehdä Jumalan Hengen todistus tehottomaksi.” Saatanan viimeinen petos on Hengen profetian hävittäminen.

Jos hylkää nämä perustavanlaatuiset totuudet, hylkää samalla myös Profetian Hengen. Ellen White antaa hyväksyntänsä 2520:lle. Hylkää 2520, niin heität pois sekä lapsen että pesuveden.

“Saatana . . . tunkee jatkuvasti esiin väärennöstä — johtaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen eksytys tulee olemaan se, että Jumalan Hengen todistus tehdään tehottomaksi. ‘Missä näkyä ei ole, siellä kansa villiintyy’ (Sananlaskut 29:18).” Hän puhuu profetian hengen hylkäämisestä ja sanoo siihen liittyen, että jos hylkääte profetian hengen, missä näkyä ei ole, siellä kansa villiintyy. Mikä on tämä näky? Jos hylkääte profetian hengen, mikä on se näky, joka teiltä puuttuu?

"Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voisi juosta." Habakuk 2:2 (KJV).

Jos hylkääte profetian Hengen, tulette hylkäämään vuoden 1843 kartan; ja jos hylkääte tämän kartan, hylkääte profetian Hengen.

Saatana toimii ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta oikeaan todistukseen. Todistuksia kohtaan sytytetään viha, joka on saatanallinen. Joskus ajattelemme ”saatanallisen” tarkoittavan synkkiä tekoja, mutta Patriarkat ja profeetat -teoksessa meille kerrotaan, että Saatana toimii vihjailemalla epäilyksiä. Tämä on se saatanallinen hyökkäys, joka kohdistuu profetian henkeen ja näihin perustavanlaatuisiin totuuksiin. Sen toteuttavat ihmiset, joihin meidän oletetaan luottavan ja jotka vihjailevat näitä epäilyksiä.

Todistuksia vastaan syttyy viha, joka on saatanallinen. Saatanan toiminta tähtää siihen, että seurakuntien usko niihin horjuu, tästä syystä: Saatana ei voi saada petoksilleen niin avointa tietä eikä sitoa sieluja harhoihinsa, jos Jumalan Hengen varoituksia, nuhteita ja neuvoja noudatetaan. Selected Messages, kirja 1, s. 48.

Kun viemme tämän päätökseen, kun sisar White sanoo, ettei meillä ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen muuta kuin se, että unohdamme Herran johdatuksen, minä sanon, että se

Herran johdatus, josta hän puhuu, on historia viipymisen ajasta suljettuun oveen asti — se historia, jota ilmaisee nimitys The Midnight Cry. Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen muuta kuin se, että unohdamme, kuinka Herra johdatti meitä The Midnight Cryn kokemuksessa, sekä myös tähän johdatukseen liittyvät opetukset. Ne opetukset, jotka synnyttivät tämän kokemuksen, ovat ne kolme aikaprofetiaa, jotka alkavat niistä päivämääristä, jotka enkeli Gabriel antoi William Millerille. Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen muuta kuin se, että unohdamme nämä opetukset, mukaan lukien 2520:n, jotka synnyttivät The Midnight Cryn kokemuksen, kun Herra johdatti milleriläiset ikuisen evankeliumin huipentuman läpi.

Yksi asia on varma: ne seitsemännen päivän adventistit, jotka asettuvat Saatanan lipun alle, luopuvat ensin uskostaan niihin varoituksiin ja nuhteisiin, jotka sisältyvät Jumalan Hengen Todistuksiin.

Te hylkääte perustukset, te hylkääte profetian hengen. Jos hylkääte profetian hengen, hylkääte perustukset. Ne kuuluvat yhteen. Missä ei ole profetian henkeä, siellä ei ole näkyä.

Kutsu suurempaan pyhittäytymiseen ja pyhempään palvelukseen esitetään nyt, ja sitä tullaan esittämään edelleen. Jotkut niistä, jotka nyt ilmaisevat saatanan ehdotuksia, tulevat järkiinsä. On niitä, jotka tärkeissä luottamustehtävissä eivät ymmärrä tätä aikaa koskevaa totuutta. Heille sanoma on annettava. Jos he ottavat sen vastaan, Kristus hyväksyy heidät ja tekee heistä työtovereita kanssaan. Mutta jos he kieltäytyvät kuulemasta sanomaa, he asettuvat Pimeyden Ruhtinaan mustan lipun alle.

Minua on kehoitettu sanomaan, että tälle ajalle kallisarvoinen totuus avautuu yhä selvemmin ihmismielille. Erityisessä merkityksessä miesten ja naisten tulee syödä Kristuksen lihaa ja juoda hänen vertaan. Ymmärrys tulee kehittymään, sillä totuus kykenee jatkuvasti laajenemaan. Totuuden jumalallinen alkuunpanija tulee yhä läheisempään yhteyteen niiden kanssa, jotka pyrkivät tuntemaan hänet. Kun Jumalan kansa ottaa vastaan hänen sanansa taivaan leipänä, he tulevat tietämään, että hänen lähtönsä on valmistettu niin kuin aamurusko. He saavat hengellistä voimaa, niin kuin ruumis saa fyysistä voimaa, kun ravintoa syödään.

Emme puoliksi ymmärrä Herran suunnitelmaa viedessään Israelin lapset pois Egyptin orjuudesta ja johdattaessaan heitä erämaan halki Kanaaniin.

”Kootessamme talteen evankeliumista loistavat jumalalliset säteet saamme selemmän käsityksen juutalaisesta talousjärjestyksestä ja syvemmän arvostuksen sen tärkeistä totuuksista. Totuuden tutkimisemme on vielä keskeneräinen. Olemme koonneet talteen vain muutamia valonsäteitä. Ne, jotka eivät ole päivittäin Sanan tutkijoita, eivät ratkaise juutalaisen talousjärjestyksen ongelmia. He eivät ymmärrä pyhäkköpalveluksen opettamia totuuksia. Maailmallinen ymmärrys hänen suuresta suunnitelmastaan estää Jumalan työtä. Tuleva elämä on avaava niiden lakien merkityksen, jotka Kristus, pilvipatsaaseen verhoutuneena, antoi kansalleen.” Spalding and Magan, 305, 306.

Ne adventistit, jotka vastaanottavat pedon merkin ja seisovat Saatanan lipun alla, hylkäävät ensin Profetian Hengen.

Tässä jaksossa on kaksi ryhmää: ne, jotka jatkavat Herran tuntemisessa, syövät edelleen Hänen lihaansa ja juovat Hänen vertansa sekä tutkivat edelleen Jumalan sanaa, ja ne, jotka eivät tee niin. Totuuden kehitys ei ole päättynyt; heillä on sanottavaa pyhäkköpalveluksesta sellaista, mitä ei vielä ole sanottu. He tulevat korostamaan armotalouskauden muutosta Kristuksen aikana, joka on esikuvana Millerin ajan muutokselle ja viittaa eteenpäin siihen armotalouskauteen, jolloin Kristus siirtyy kuolleiden tuomiosta elävien tuomioon. Heillä on sanottavaa pyhäköstä ja siitä, kuinka Herra merkitsee liikkeensä näissä armotalouskausien muutoksissa vuodattamalla Henkensä.

Muutama lainaus vielä, ja olemme melkein valmiit.

Ne seitsemännen päivän adventistit, jotka hylkäävät Keskiyön huudon, putoavat pois polulta hyläten Herran johdatuksen ja opilliset opetukset, jotka synnyttävät Keskiyön huudon historian. Juuri sitä meidän tulee pelätä — että hylkäämme nuo opetukset emmekä ymmärrä tuota kokemusta. Näin tehdessämme hylkäämme Profetian Hengen.

Sisar White antaa hyväksyntänsä sinetin 2520:lle. Osoitamme, kuinka hän painaa hyväksyntänsä sinetin myös muille vuoden 1843 kartalla esitetyille totuuksille.

Maailman lopussa, kun tämä kaikki saavuttaa historiassamme iankaikkisen evankeliumin huipentuman, adventismi joutuu kohtaamaan kolmivaiheisen koetusprosessin, joka on ollut esikuvallisesti ennakoituna, kuten käy ilmi William Millerin kokemuksesta.

William Miller teki kolme virhettä: (1) Hän hylkäsi Keskiyön huudon ja putosi polulta alhaalla olevaan jumalattomaan maailmaan. (2) Sen jälkeen hän luotti inhimilliseen vaikutusvaltaan, Joshua Himesiin. (3) Hän hylkäsi sapatin.

Heräsi kysymys: ”Hylkäsiikö hän sapatin vai pyhäkön?” Opetusta, joka tuona ajanjaksona muuttui maanpäällisestä pyhäköstä taivaalliseen pyhäkköön, Miller ei ehkä ollut täysin käsittänyt. Kun Ellen White johdatettiin kaikkeinpyhimpäin, hän näki liitonarkussa kymmenen käskyä, ja sapatikäskyn ympärillä oli pyhä hohde.

Se, minkä Miller hylkäsi, oli Jumalan laki — sapatti. Niinpä Miller hylkäsi keskiyön huudon, turvautui sitten lihaan ja sai pedon merkin. Tämä toistuu maailman lopussa.

Testimonies, osa 5, sivu 211: ”Tässä näemme, että seurakunta — Herran pyhäkkö — joutui ensimmäisenä tuntemaan Jumalan vihan iskun. Vanhat miehet, ne, joille Jumala oli antanut suuren valon ja jotka olivat seisoneet kansan hengellisten etujen vartijoina, olivat pettäneet heille uskotun tehtävän.”

Hän kommentoi Hesekielin lukuja 8 ja 9, sinetöimistä. Sisaren White mukaan Hesekielin 9. luvussa kuvattu sinetöiminen on sama kuin Ilmestyskirjan 7. luvun sinetöiminen. Hän puhuu 144 000:n sinetöimisen ajanjaksosta. Hän sanoo, että ne, joiden tuli olla vartijoita, olivat pettäneet heille uskotun tehtävän.

”He olivat omaksuneet kannan, ettei meidän tarvitse odottaa ihmeitä eikä Jumalan voiman silmiinpistävää ilmenemistä niin kuin entisinä päivinä. Ajat ovat muuttuneet.” Heidän ensimmäinen erehdyksensä oli vastustaa Keskiyön huutoa sanoen: ”Se, mikä tapahtui tässä

Keskiyön huudon historiassa, ei toistu."

他们正在偏离正道.

Nämä sanat vahvistavat heidän epäuskoaan, ja he sanovat: Herra ei tee hyvää eikä tee pahaa. Hän on liian armollinen kohdatakseen kansaansa tuomiolla. Niinpä ”Rauha ja turvallisuus” on niiden ihmisten huuto, jotka eivät enää koskaan korota ääntään pasuunan tavoin osoittaakseen Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. Nämä mykät koirat, jotka eivät tahtoneet haukkua, ovat niitä, jotka tuntevat loukatun Jumalan vanhurskaan koston. Miehet, neidot ja pienet lapset kaikki hukkuvat yhdessä.” Testimonies, osa 5, 211.

Jeremia, puhuessaan William Millerin toisesta epäonnistumisesta, sanoi: ”Näin sanoo Herra: Kirottu on se mies, joka turvaa ihmiseen ja tekee lihan käsivarrekseen ja jonka sydän luopuu Herrasta.” Jeremia 17:5. Jos turvaudut ihmiseen, sydämesi luopuu Herrasta.

Ensimmäinen lopullinen hylkääminen on Keskiyön huuto, Jumalan voiman ilmestyksen toistuma. Toinen on lihaan turvaaminen. Kolmas on sunnuntailaki.

Voi olla vain kaksi luokkaa. Kumpikin ryhmä on selvästi merkitty joko elävän Jumalan sinetillä tai pedon tai sen kuvan merkillä. Jokainen Aadamin poika ja tytär valitsee johtajakseen joko Kristuksen tai Barabbaan. Ja kaikki, jotka asettuvat uskottomien puolelle, seisovat Saatanan mustan lipun alla, ja heitä syytetään Kristuksen hylkäämisestä ja häpeällisestä kohtelusta. Heitä syytetään siitä, että he tahallisesti ristiinnaulitsevat elämän ja kirkkauden Herran. Review and Herald, 30. tammikuuta 1900.

Yksi asia on varma: ne seitsemännen päivän adventistit, jotka asettuvat Saatanan lipun alle, luopuvat ensin luottamuksestaan Profetian Henkeen.

Adventismi toistaa sen kolmivaiheisen koetusprosessin, jossa William Miller epäonnistui. Mutta enkelit odottavat herättääkseen Millerin ja viedäkseen hänet kotiin Vapahtajansa luo. Niille adventisteille, jotka saavat pedon merkin, heitä eivät odota nuo enkelit.

Yhä uudelleen minulle on osoitettu, ettei Jumalan kansan menneitä kokemuksia tule pitää kuolleina tosiasioina. Meidän ei tule kohdella näiden kokemusten kertomusta niin kuin kohtelisimme viimevuotista almanakkaa. Tämä kertomus on säilytettävä mielessä, sillä historia tulee toistamaan itseään. Publishing Ministry, 175.

Miksi meidän täytyy muistaa keskiyön huuto? Koska historia tulee toistumaan. Tässä historiassa sanoma, joka aiheuttaa ravistelun, on 2520 ja 2300; tämän vuoksi se ajaa ihmisiä ulos kirkoista.

Mutta aiotaanko tämä historia, keskiyön huuto, todella toistaa, vai onko se vain jotakin historiaa? Huomaa tämä seuraava lainaus:

On olemassa maailma, joka makaa pahuudessa, petoksessa ja harhaluulossa, aivan kuoleman varjossa,—nukuksissa, nukuksissa. Ketkä tuntevat sielun tuskaa herättääkseen heidät? Mikä ääni voi saavuttaa heidät? Mieleni kuljetettiin tulevaisuuteen, aikaan jolloin merkki annetaan. ”Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan.” Mutta toiset ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lamppujensa täyttämistä varten, ja liian myöhään he huomaavat, ettei luonne, jota öljy kuvaa,

ole siirrettävissä. Review and Herald, 11. helmikuuta 1896.

Keskiyön huudon historia toistuu kirjaimellisesti.

Ellen White ymmärsi, että 2520 oli pätevä aikaprofetia ja että Herra käytti sitä synnyttääkseen viivytyksen ajan, pettymyksen, joka loi sen kokemuksen, joka valmisti miehet ja naiset siirtymään uskon kautta Kristuksen kanssa kaikkeinpyhimpään.

Emme ole vielä pyrkineet todistamaan 2520:tä Raamatusta. Tässä Habakukin kahden taulun tutkimuksessa haluamme ensin tehdä selväksi, että Ellen White tukee näitä oppeja, jotka adventismi nykyään hylkää; sen jälkeen siirrymme raamatulliseen tutkimukseen.